

Husité a křižáci – 16. 4. 2016

Po roce jsme se konečně dočkali, další ročník velké bojové hry pro vlčata, zvané Husité a křižáci, je tady! Účast má být hojná, minimálně z naší družiny Havranů, skoro všichni přislíbili účast, krom nemocného Čučí. S předstihem obsazují pozice před hlavním vlakovým nádražím a postupně odchyťávají všechna vlčata, která jsou snadno rozpoznatelná díky zdobeným štítům a všude možně vykukující munici v podobě papírových koulí. Abych se ale dostal k věci – zúčastnili se: Kuba, Lukáš, Štístko, Kája, David, Kozák, Prokop, Řížeček, Honza, Ondra, Já a těsně před samotným začátkem se připojuje i Vlastík, který stihl hned po ránu vybojovat vítězství v koloběžkovém závodě.

Schíza schíza, mám všechny kolem sebe?! Snad jo, tak jedeme... se studeným potem po tvářích vstupují do přečpaného autobusu, který nás odveze na Svatý Kopeček, který je od Kartouzky vzdálen cca tři kilometry. Kupodivu nikoho po cestě neztrácíme a vydáváme se na cestu za provolávání hesel na podporu husitů, snad si někteří odnesli alespoň něco z lekce historie, kterou jsem se pokusil přednést. Po cestě nás čeká několik krvavých potyček s předsunutými křižáckými i husitskými voji, vybavenými krom jiného i vozovou hradbou, všechny překážky však překonáváme a dorážíme jako jedni z prvních ke zřícenině kartuziánského kláštera.

Po dlouhém zdržení se všichni účastníci shromažďují na malém prostranství a rozdělují se do skupin. Pro jednu polovinu následuje plnění rozličných úkolů jako je skládání různorodých obrazců, ostřelování mocných hradů, běh s cílem dostat svůj symbol co nejdále po trase v časovém limitu ... Zbytek se vrhá do prvních střetů se svými protivníky. Drsná řež se rozpoutává ihned po oficiálním zahájení, koule vrhané smrtícími oblouky přelétají mohutné štíty a působí strašlivé ztráty na životech, mrzačí a zabíjejí ... No dobře, tak hrozné to zase nebylo, ale jistě si to dovedete představit, horda vlčat v poledním slunci zápasící o vítězství (a sladkosti, to především).

Mezi vším tím lomozem a chaosem pobíhám já a snažím se nafotit pár obstojných snímků, zvěčnit všechna vlčata a aktivity, které kolem mě probíhají. Po vyzvání několika našich členů k udělení „drsnácké pózy“ zjišťuji, že jejich výraz vypadá spíše nabubřele, než-li výhrůžně a proto od této metody focení ustupuji. Po čachrování s panoramatickým režimem se mi úplně vyžahla baterka, trápení! Hlavní však je, že máme zachyceno mnoho nabubřelých tváří a postav, které budete moci (snad brzy) shlédnout v naší galerii.

„Jupí, jsem husit!“ slyším pokřikování Lukášovo. „Neříká se přece husit, ale husita!“ Snažím se provinilce poučit ... Marně. Odpovědí mi je jen „Vždyť je to jedno“ a s tím spojený útek na zbytky silných zdí. Zůstávám sám. Ne však nadlouho. Obě poloviny účastníků jsou svolány a jejich pozice vyměněny, začíná další série šarvátek a potyček, kdy husitská strana obvykle vítězí, jak také jinak – píšťaly a houfnice dělají své a drtí štíty svých soupeřů. Počasí vyšlo krásně, na nebi ani mráček, lehký vánek zvolna čechrá vlasy a láhev vody v ruce účinně chladí útočící horko, které by snad chtělo ohrozit náš klid a pohodu. I přes to všechno jsem, stejně jako mnoho dalších, spálený až za ušima, jarní sluníčko už má přece jenom nějakou tu sílu.

Tak jsme u konce, nestíháme bitvu proti organizátorům a vedení a dostáváme se rovnou k soutěži o nejhezší štít a k vyhodnocení. První jmenovanou kategorií vyhrál Lukášův štít, jenž byl vkusně ozdoben naším oddílovým znakem. O celkové vítězství se popralo hned několik kluků, avšak nikdo z našich nedokázal nasbírat dostatečný počet zlatých, možná kdyby Vlastík přišel dřívě, šance by byla větší. Následuje aukce o sladké ceny, po týmech. Co vám budu povídat, vřava to byla strašlivá, Kája padal na kolena a i přes naši snahu neumlčitelně prosil, aby mu byla dán balíček za směšnou částku padesáti tří zlatých, což se ke konci skutečně stalo.

Vracíme se nazpět pronajatým autobusem, v pohodlí a v pořádku. Jsme už očekávání rodiči, předávám své členy, propouštím je na všechny strany a s Řížečkem čekám zda přijde nějaký rodinný příslušník, nakonec se vydává na svou krátkou cestu k domovu a i on v pořádku doráží na pozdní oběd.

Myslím, že tato akce se skutečně vydařila, vlčata dostala šanci se vyřadit i ukázat své schopnosti a dobroty znamenaly pouze třešničku na dortu. Příští rok nás bude jistě dvojnásobek!

Pavel